

MARCHE FUNÈBRE

Ξάφνω μέσα στὸ γλέντι μου, κεραυνομένος μένω,
Μοῦ πέτρωσε στὸ κίτρινο καὶ νεκρικό μου χεῖλη
τῆς καρδιοκλέφτρας μου χαρᾶς τὸ γέλιο πικραμένο,
Σὰν ἄκουσα πῶς πέθανες, μονάκριβή μου φίλη.

Βουρκόν' ἡ μαύρη μου καρδιά σὰν κύμα νὰ περάσῃ
Ἐκείνον τὸν παληότοιχο, ποῦ τὴν βαστᾷ μὴ σπάσῃ,
Καὶ ξέβρασε τὸ κύμα της στοῦ νοῦ τὸ ἀκρογυτάλι,
Ὅπου τὸν πόνο ἀλάκερο μὲ τὸν ἄφρὸ εἶχε βγάλει.

Πλημμύρισε τὴ σκέψη μου σύννεφο μαυρισμένο,
Πῶς εἶναι ὁ θάνατος γλυκὸς μαζί σου, νὰ πεθάνω...
Ἄφου ἡ μαύρη τύχη μας εἶχε γιὰ μᾶς γραμμένο
Σὺ νὰ σαπίζης μέσ' στὴ γῆ, κα' ἐγὼ στὴ γῆ ἐπάνω.

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ

EIKONES KAI DITHHMATA

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΑΚΟΣ

*Cada persona es un mundo**Ἰσπανικὴ παροιμία.*

ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτὸν ἐξέδωκεν ὁ κ. Λεωνίδας Κανελλόπουλος, ὁ ἐκ Πατρῶν γνωστὸς διηγηματογράφος, σειρὰν διηγημάτων εἰς κομψότατον τομίδιον. τοῦ ὁποῦ προτάσσεται ἐπιστολὴ ἐν εἵδει προλόγου τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ. Ἐκ τοῦ βιβλίου ἀποσπῶμεν τὴν ἐξῆς χαρακτηριστικὴν σελίδα.

Αἶφνης ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ἰαρίου τοῦ χρησιμεύοντος ὡς σκηνή, ἐνεφανίσθη μία μικροσκοπικὴ, παράδοξος πρὸς τὰ καθεστῶτα τοῦ Καφρέ-ἄμμαν ὕπαρξις. Ἐν παιδίον, δέκα ἕως δώδεκα χρόνων, μὲ φυσιογνωμίαν πρωτότυπον, μελαχροινήν. Τὰ μαλλιά του μαῦρα βαθεῖα, ἀκτένιστα, ἐσκέπαζαν ἕως τὰ ὠμοφθογγραμμένα του φρύδια τὸ ἐξέχον πλατὺ μέτωπόν του. Ἡ ρύτις ἦτον ἀνασυρμένη μὲ τὰ βυσινιά, ἀποκάτω κλειστά καὶ μὲ κάποια ἀναιδὴ περιφρόνησιν προτεταμένα χεῖλη. Τὰ μεγάλα του μαῦρα μάτια μισοκλεισμένα, δειλὰ, σὰν νὰ ἦταν φοβισμένα ἀπ' τὸ ἰσχυρὸ φῶς τῆς σκηνῆς ἢ καὶ τὸ περίεργον ἀνακατωμένο πλῆθος, ποῦ ἐπαράδερνε ἐκείνη τὴ βραδυὰ κάτω στὴν καπνοπνιγμένη ἀπὸ τὰ τσιγάρα αἴθουσα.

Ὁ ἀνθρωπάκος αὐτὸς ἀνυπόδutos μὲ ἓνα παντελόνι στακτερὸ ξεθωριασμένο, ἓνα σάκκο ἀπὸ πᾶνω ἀνοιχτόχρωμο μακρὺ-πλατὺ, μὲ μανίκια εὐρύχωρα

γυρισμένα κάτω τρία δάκτυλα, διὰ νὰ μὴ τοῦ σκεπάζουν τὰ χεῖρα, εἶχε κατὰ τὸ κωμικῶς σοβαρόν. Καὶ τὸ κωμικῶς αὐτὸ σοβαρόν ἐπαρουσίαζεν ὅχι μόνον τὸ ξένον πρὸς τὸ παιδικόν του σῶμα ἀνδρικὸν ντύσιμον, ἀλλὰ καὶ ἡ φυσιογνωμία του αὐτὴ μὲ τὴν παράδοξον ἐκφρασίαν της. Εἰς τὴν πρώτην ματιὰ τοῦ ἔρριπτες ἐπ' αὐτοῦ ἐνόμιζες ὅτι σοῦ ἔλεγε: «Νᾶ, ἐμεῖ ποῦ βλέπετε ἔτσι, εἶμαι κάποιος».

Εἰς τοὺς θυμῶνας τοῦ Καφρέ-ἄμμαν ἦτο φαίνεται γνωστὸς ὁ μικρὸς αὐτὸς ἐκ προηγουμένης τινὸς ἐσπέρας, καθόσον ἀμέσως εἰς τὴν ἐπὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφάνισιν του ἠκούσθησαν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν αἴθουσαν φωνὴς ἀνάμικτες, βραχνές, ἀπαίσιες, μὲ ἓνα δαίμονι σκεπασμένα κροτάλημα χειρῶν καὶ ποδιῶν:

— Καλῶς τὸ Φρίτσο! μπράβο! Γεῖα σου Φρίτσο! ἔλα, χορὸ, χορὸ, τὸ πηδηχτὸ Φρίτσο!

Ὁ Φρίττος ἀτάραχος, ἀδιάφορος, μὲ τὰ δύο του χεῖρα χωμένα 'ς τὴς βαθειὰς τσέπας τοῦ σάκκου του ἔστριψε τὸ κεφάλι, ἐπρότεινε περισσότερον ἀκόμη τὰ χεῖλη του καὶ ἔρριψε μιὰ ματιὰ 'ς τοὺς μουσικοὺς, σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε: «Τί κάθεσθε λοιπόν, ἀρχήστε, δὲν βλέπετε;»

Καὶ οἱ μουσικοὶ ἀφου ἐκούρτισαν τὰ ὄργανά των ἄρχισαν ἓνα ἥχο χοροῦ τρελλοῦ, περιέργου, πηδηχτοῦ.

Ὁ Φρίττος ἀρπάζοντας ἀμέσως τὸ χρονο, ἐβόληθη ἐμπρὸς ταχὺς, ἀνάθεκτος, ὀρμητικὸς, σὰν νὰ δίψαε νὰ χορεύῃ καιροὺς καὶ χρόνια. Ἐκαμὲ μπρὸς, ἐθιμάτισε πίσω, ἐστρουφογύρισε τρεῖς τέσσερες φορές 'στὴν ἴδια μεριά, ἐπήδησε ἄλλες τέσσες, ἐστάθηκε 'στὸ ἓνα πόδι, καὶ οὕτω καθεξῆς.